

ikke faa ganske ringe; jeg skal gjerne være med til at gaae over 5 Rd., om Nogen skulde mene, at man burde dette.

Fallesen: Da det foreliggende Forhold er mig noget fremmed, vil jeg i Henseende til Afstemningen væsentligt slutte mig til de Herrer Landboere; men jeg vil dog sige, at saaledes som jeg har opfattet denne Sag, forekommer det mig, at Regjeringens oprindelige Udkast i enhver Henseende er at foretrække for Forslaget, som det nu er kommet til os fra det andet Thing; navnlig synes det mig, at dets Affattelse er noget besynderlig. De Herrer ville see, at i § 1 oprettes der en ny Klasse af Skatteydere, nemlig Hundene. Der er slet ikke Tale om Andet, end at det er Hundene, der skulle betale Afgiften, og det endogsaa i den spæde Alder af 2 Maaned. Af disse Hunde er der en vis Klasse, som er særligt privilegeret, nemlig de saakaldte Lænehunde, som ogsaa ere helligede en særlig Paragraph, nemlig § 4. Disse Lænehunde ville slet ikke have at erlægge denne Afgift, som væsentligt maa betragtes som en Art Rangskat, idet Hundene ere inddeelte i 3 Classer, af hvilke den første Klasse betaler 2 Rd., den anden Klasse 3 Rd., den tredje Klasse 4 Rd. og alle de øvrige Rangclasser ligeledes 4 Rd. Man vil see, at man her er gaaet den modsatte Vej af den, der ellers er brugelig ved Rangskat, idet den første Klasse, Excellencerne, jo ellers betaler høiest Rangskat, men efter denne Lov betale disse Rangspersoner kun 2 Rd. Jeg antager, at det er af Hensyn til, at Hunde af de lavere Rangclasser skulle betale den højere Afgift af 4 Rd., at der er aabnet dem Udvei til ved Ansøgning til Sogneforstanderskabet at faae denne Afgift nedsat til det Halve, og at endogsaa en hyderligere Nedsættelse vil kunne opnaaes, naar de henvende sig til Amtsraadet. — Selve Opkrævningen af Skatten forekommer mig ikke heldig. De Herrer ville see, at det er Politimestrene i Kjøbstæderne og Sogneforstanderskabet paa Landet, der ville have at henvende sig til Hundene, idet de følge de Regler med Hensyn til Indrivelsen af Skatten, der for andre Skatteydere finder Sted med Hensyn til de communale Skatter i Almindelighed.

Jeg antager, at det kan have sine Farer med Hensyn til Embedsmændenes Gageforhold, at der bliver paalagt Politimestrene saamange nye Forretninger, der ere saa vanskelige og saa løbende; de ville neppe kunne udføre dem uden Vederlag, og jeg tror derfor, man maa see at komme ind paa en anden Vej, end den, der her er foreslaaet. — § 3 behandler den Fortegnelse over de nye Skatteydere, der skal optages, idet disse Skatteydere skulle opføres i en Protocol, under Varetagelse af tilbørligt Hensyn til dem, eller, som det hedder, „med en passende Betegnelse.“ Jeg antager, at Meningen er, at de skulle anføres efter deres Rang og derefter nævnes med deres Fornavn og Familienavn. Ved at omtale denne Protocol kommer der pludseligt i § 3 et Tillæg med Hensyn til Indførelsen, som lyder saaledes „samt Cierens Navn“; men det er noget dunkelt, hvad der skal forståes ved „Cierens Navn“; thi da i den foregaaende Deel af Loven selve Hundene ere betegne som de virkelige Skatteydere, kan det ikke være Hundenes Ciere, der menes ved det nævnte Udtryk; og Sagen bliver end mere dunkel derved, at der senere staaer: „Afgiftshyeren“, det er den paagældende Hund, vil være at udlevere — som en Art Dvitering — et Tegn, hvilket det paa det Strengeste paalægges ham at bære om Halsen. Vi komme nu til § 4, som omhandler de privilegerede Hunde, nemlig Lænehundene. Det forekommer mig, at denne Paragraph maatte være staaet sammen med § 6, der ogsaa angaaer en privilegeret Klasse, nemlig de Herrer Hunde paa Færøerne. Lænehundene ere, som sagt, særligt favoriserede, thi de ere fuldstændigt afgiftsfrie. Men medens man saaledes paa den ene Side holder Hævd over denne privilegerede Klasse, er man paa den anden Side meget streng imod den, idet en Hund, naar den, selv under tilfældige Omstændigheder, forlader sit Hus et Dieblit — jeg antager, at Lænehundene ere privilegerede i deres Egenskab som Hundseiere — da strax bliver afgiftspligtig for et heelt Aar, selv om det endog er — som Loven udtrykkeligt fremhæver — paa Grund af aldeles tilfældige Omstændigheder, at den gaaer lidt i Byen. Det synes mig virkelig haardt, at denne Afgift skal paalægges dem af en saadan Grund.